

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobkyně: **R. S.**, zastoupené Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 25. 1. 2013 (vypraveno dne 28. 1. 2013), č. j. KUJI 6003/2013, sp. zn. OOSČ 796/2012 OOSC/237/AS/3,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Městského úřadu Nové Město na Moravě ze dne 2. 8. 2012, č. j. MUNMNM/19020/2012/10 (dále jen „správní orgán I. stupně“), byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) porušením § 5 odst. 1 písm. f) citovaného zákona, kterého se měla dopustit dne 5. 4. 2012 kolem 22:45 hod. jako řidička vozidla reg. zn. – osobní automobil Š. F. Na

místní komunikace ulice H. v N. M. na M. před domem č. p. ... byla zastavena a kontrolována hlídkou Policie ČR. Při této kontrole byla provedena dechová zkouška na zjištění množství alkoholu, následně byla policistou vyzvána k provedení lékařského vyšetření spojeného s odběrem krve nebo moči na zjištění množství alkoholu, vyšetření spojené s odběrem krve pak odmítla. Za spáchání výše uvedeného přestupku podle § 11 odst. 1 písm. b) a písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), v souladu s § 12 citovaného zákona jí byla uložena podle § 125c odst. 4 písm. a) citovaného zákona pokuta ve výši 25.000 Kč splatná do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a podle § 125c odst. 5 citovaného zákona zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Do doby zákazu činnosti se podle § 118c odst. 3 citovaného zákona započítává doba zadržení řidičského průkazu, a to ode dne 5. 4. 2012 do nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Proti citovanému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 1. 2013., č. j. KUJI 6003/2013, sp. zn. OOSČ 796/2012 OOSC/237/AS/3 bylo napadené rozhodnutí změněno takto: Ve výroku napadeného rozhodnutí na straně 1 písemného vyhotovení rozhodnutí se text ve znění „do doby zákazu činnosti se podle § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu započítává doba zadržení řidičského průkazu, a to ode dne 5. 4. 2012 do nabytí právní moci tohoto rozhodnutí“ se zcela vypouští. Ve zbylých částech napadené rozhodnutí dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu bylo potvrzeno.

Žalobkyně podala dne 28. 3. 2013 žalobu, namítla, že napadeným rozhodnutím žalovaného byla zkrácena na svých právech. Uznala sice, že byla vázána povinnostmi plynoucími z § 5 odst. 1 písm. f) a g) zákona o silničním provozu, avšak s ohledem na intenzitu negativních následků s nesplněním uvedené povinnosti, je také nezbytné, aby při výzvě byla na následky nesplnění své povinnosti jasně a komplexně poučena. Nebyla poučena ani o tom, že jí hrozí za neuposlechnutí výzvy k podrobení se krevní zkoušce sankce, ani o tom jaká sankce, v jaké výši. Nevěděla rovněž, že se může odběru krve s ohledem na skutečnost, že tento úkon špatně snáší, vzdát.

Dále uvedla, že v zájmu zjištění skutkového stavu věci byl předvolán k ústnímu jednání zasahující policista, Z. P., který sice uvedl, že obviněná byla řádně poučena, avšak uvedené sdělení je zjevně neurčité, nelze z něj dovodit, jakým způsobem a v jakém rozsahu byla skutečně poučena. Pochybení správních orgánů proto spatřuje v nedostatečném prověření okolnosti poučení žalobkyně o důsledcích neuposlechnutí předmětné výzvy policisty.

Za daného stavu vyvstává proto otázka, zda bylo potrestání žalobkyně s ohledem na okolnosti případu nezbytné k ochraně veřejného zájmu, a zda účelu trestu a cíle projednání přestupku nebylo dosaženo již tím, že žalobkyně byla na základě právě předmětné dechové zkoušky za předmětné řízení pod vlivem alkoholu pravomocně odsouzena Okresním soudem ve Žďáře nad Sázavou, kdy jí byl uložen peněžitý trest ve výši 25.000 Kč, který řádně splácí a dále trest zákazu činnosti řízení motorových vozidel. Je proto věcí úvahy, zda uložení další velmi vysoké sankce za jednání, které fakticky nemělo naprosto žádný význam pro zjištění skutkového stavu ve věci protiprávního jednání žalobkyně, je skutečně nezbytné.

Dále vytkla, že správní orgány nepostupovaly v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť ve věci měli předvolat další svědky, např. manžela účastnice, druhého policistu, či ošetřujícího lékaře k objasnění skutkového stavu.

Pokud se jedná o samotnou sankci a její výši, tuto pokládala za nepřiměřenou, až likvidační.

Za nezákonný považovala i „vypuštění“ z výrokové části napadeného rozhodnutí původní text ve znění: „do doby zákazu činnosti se podle § 118c odst. 3 zákona o silničním provozu započítává doba zadržení řidičského průkazu, a to ode dne 5. 4. 2012 do nabytí právní moci tohoto rozhodnutí“. Uvedeným postupem nebyla respektována primární zásada deliktů řízení „reformatio in peius“. Za daného stavu navrhla proto, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 26. 6. 2013 k předložené žalobě se vyjádřil následovně:

Skutečnost, že žalobkyně byla ze strany hlídky Policie ČR, Dopravní inspektorát Žďár nad Sázavou, řádně poučena o právních následcích neuposlechnutí výzvy k podrobení se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve nebo moči vyplývá z oznámení policie, kdy prokazatelně odmítla podepsat tiskopis poučení a z výpovědi svědka Z. P. Svědecká výpověď je určitá, svědek vypověděl, že byla jmenovaná řádně poučena, spolupracovala aktivně do příjezdu manžela, poté na jeho popud se odmítla odběru krve podrobit. Navíc, jako držitelka příslušného řidičského oprávnění, je předpoklad znalosti zákona o silničním provozu a z něho vyplývající povinnosti řidiče i právní následky protiprávního jednání. Výzva k provedení lékařského vyšetření spojeného s odběrem krve nebo moči byla důvodná, byla policií řádně provedena včetně poučení o následcích jejího neuposlechnutí. Protiprávním jednáním jmenované byl naplněn i materiální znak přestupku, protože svým jednáním odepřela zákonnou součinnost při zjišťování ovlivnění alkoholem a jeho míry. Dokazování bylo provedeno v dostatečném rozsahu, náležitě byl zjištěn skutečný stav věci.

K určení druhu a výměry uložené sankce, tj. pokuty byla výše sankce uložena na samé spodní hranici. Správní orgán I. stupně byl současně vázán i § 125c odst. 8 zákona o silničním provozu, dle kterého od uložení sankce podle odstavce 4 a 7 s výjimkou odstavce 6 písmeno a) nelze upustit. V případě, že zaplacení sankce by bylo pro žalobkyni „likvidační“, měla možnost požádat o její úhradu formou splátek. Změnou výroku napadeného rozhodnutí nezasáhl žalovaný do uložení výměry sankce zákazu činnosti, ale odstranil zjevné pochybení správního orgánu I. stupně spočívající v započtení doby zadržení řidičského průkazu podle § 118c odst. 3 zákona o silničním provozu.

V předmětné věci bylo nařízeno jednání dne 13. 3. 2014, žalovaný se k jednání nedostavil, ač byl řádně předvolán, podáním ze dne 10. 3. 2014 omluvil nepřítomnost, souhlasil s projednáním věci v nepřítomnosti svého zástupce.

Žalobkyně se jednání nezúčastnila, byla řádně omluvena jejím právním zástupcem, který uvedl, že jmenovaná souhlasí, aby bylo jednáno v její nepřítomnosti. Ve svém přednesu

poukázal na procesní pochybení, kterého se správní orgány dopustily tím, že žalobkyně byla nesprávně poučena zasahujícími policisty, jak do možnosti a následku odmítnutí odebrání vzorku, tak do případných alternativ, které zákon umožňuje. Poukázal na skutečnost, že žalobkyně vždy zodpovědně spolupracovala a nebránila se dechové zkoušce. Dle jeho názoru výpověď jednoho svědka – policisty – byla značně neurčitá a nevěrohodná.

Další jeho námitka se týkala skutečnosti, že žalobkyně za její protiprávní jednání (ohrožení pod vlivem návykové látky), které bylo zjištěno na základě dechové zkoušky, byla potrestaná, tudíž následné trestání za odmítnutí podrobení se odběru krve představuje dvojitý trestání za totožné pochybení. Poslední jeho námitka se týkala porušení zásady „reformatio in peius“, neboť změnou výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo provedeno v neprospěch žalobkyně. Trval proto na zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Soud jednání v předmětné věci odročil za použití § 49 odst. 10 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“). K tomuto jednání se žalobkyně opětovně písemně omluvila podáním ze dne 17. 3. 2014, souhlasila, aby bylo jednáno v její nepřítomnosti.

Právní zástupce žalobkyně, v závěrečném přednesu opakovaně poukázal na nezákonný postup správních orgánů tak, jak bylo naznačeno v žalobních námitkách, i v jeho přednesu při jednání dne 13. 3. 2014. Namítl dále, že nebyla dostatečně prokázána materiální stránka popisovaného přestupku. V této souvislosti znovu poukázal již na trestní postih žalobkyně u Okresního soudu ve Žďáře nad Sázavou vedené pod sp. zn. 1 T 40/2012, jímž byla uznána vinnou pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku. Jednalo se o postih za jednání, kterého se dopustila dne 5. 4. 2012 kolem 22:50 hod., kdy z H. u. na V. n. a zpět v N. M. na M. řídila osobní automobil tovární značky Š. F., reg. zn., byla kontrolována hlídkou Policie ČR, Dopravní inspektorát Žďár nad Sázavou a bylo jí zjištěno předchozí požití alkoholických nápojů, když dechovou zkouškou jí bylo zjištěno nejméně 1,44 promile alkoholu. Byl jí uložen peněžitý trest ve výši 20.000 Kč a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na 12 měsíců.

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází Oznámení přestupku Policie ČR, Krajské ředitelství policie Kraje Vysočina, Územní odbor Žďár nad Sázavou, Dopravní inspektorát ze dne 1. 5. 2012, č. j. KRPJ-39209-11/TČ-2012-161406-PAV, úřední záznam ze dne 6. 4. 2012 sepsaný prap. L. K., inspektorem Policie ČR, poučení ze dne 3. 4. 2012 týkající se práv a povinností žalobkyně v souvislosti s podezřením ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích a na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi s uvedením, že řidička jej odmítla podepsat. Dále ve spise se nachází záznam o dechové zkoušce analyzátozem dechu Dräger Alcotest 7510 ze dne 5. 4. 2012 prokazující 1,44 promile alkoholu naměřených u žalobkyně, podepsán je policista Zdeněk Pátek. Z protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem ze dne 5. 4. 2012 vyplývá, že jmenovaná odmítla odběr krve, důvod uveden nebyl.

Řízení o uvedeném přestupku bylo zahájeno dne 25. 5. 2012, doručením oznámení o zahájení řízení spojeným s předvoláním k ústnímu jednání obviněné na den 18. 6. 2012.

Obviněná (dále „žalobkyně“) uvedla, že nesouhlasí s tím, že odmítla podepsat poučení. Nikdo ji nepoučil o tom, co jí hrozí za sankce, když odmítne odběr krve. Tiskopis o poučení jí policisté nepředložili, nechtěli po ní nic podepsat.

Spisový materiál dále obsahuje kopii rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu ze dne 25. 4. 2012, č. j. MUNNMN/15574/2012/4 (právní moc dne 12. 5. 2012), dále výpis z evidenční karty žalobkyně ze dne 18. 6. 2012 prokazující jeden záznam v přestupcích. Další ústní jednání bylo nařízeno na den 16. 7. 2012, z úředního záznamu ze dne 16. 7. 2012 sepsaného správním orgánem I. stupně vyplývá, že žalobkyně se telefonicky omluvila (z rodinných důvodů pobyt mimo N. M. na M.). Předvolaní svědci – příslušníci policie – Z. P. a L. K. byli telefonicky uvědoměni o změně termínu ústního jednání s tím, že další termín jednání je stanoven na den 30. 7. 2012. Svědek L. K. se omluvil, správní orgán zvážil možnost předvolání jen jednoho svědka, zasahujícího policisty s tím, že pokud při ústním jednání bude spáchání skutku žalobkyně dostatečně prokázáno, nebude již druhého svědka předvolávat. Ústního jednání dne 30. 7. 2012 se žalobkyně osobně zúčastnila, uvedla, že s policií spolupracovala, o možnosti uložení sankce však nevěděla. Svého jednání litovala, na základě výsledku naměřeného alkoholu byla již pravomocně odsouzena, byl jí uložen trest peněžitý. Nebyl jí znám důvod, proč by měla dostat pokutu, z jejího pohledu, opakovaně za stejný čin. Uvedená pokuta je pro ni likvidační záležitostí z důvodu špatné finanční situace.

Svědka Z. P. při ústním jednání dne 30. 7. 2012 uvedl, že žalobkyně spolupracovala, byla ochotna jet do nemocnice. Zdůraznil, že byla řádně poučena, a to ústní formou, následně i písemně. O výši pokuty za odmítnutí krve před vstupem do lékařské ordinace nemohla být informována, jelikož na položenou její otázku bylo jí sděleno, že o výši pokuty rozhoduje správní orgán. Jmenovaná ochotně s policií spolupracovala až do okamžiku příjezdu jejího manžela do nemocnice, odběr krve odmítla na jeho popud. Následně poté bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně dne 2. 8. 2012, č. j. MUNNMN/19020/2012/10, jehož výroková část je citována v obsahu soudního rozhodnutí.

Soud dále provedl důkaz trestním příkazem Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 23. 5. 2012, č. j. 1 T 40/2012-26, jímž žalobkyně byla uznána vinnou, že dne 5. 4. 2012 kolem 22:50 hod. z H. u. na V. n. a zpět v N. M. na M., okres Ž. n. S. po předchozím požití alkoholických nápojů, když dechovou zkouškou jí bylo zjištěno nejméně 1,44 promile alkoholu, řídila osobní automobil tovární značky Š. F., reg. zn., přičemž byla při zpáteční jízdě z důvodu podezřelé jízdy kontrolována hlídkou Policie ČR, Dopravní inspektorát Žďár nad Sázavou. Tímto jednáním spáchala přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku, podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 67 odst. 2 písm. a), § 68 trestního zákoníku s přihlédnutím k ust. § 314e odst. 2 trestního řádu a byl jí uložen peněžitý trest ve výši 20.000 Kč a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na 12 měsíců. Rozhodnutí nabylo právní moci dnem 16. 6. 2012.

Při posuzování věci soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Mezi stranami není sporu o tom, že dne 5. 4. 2012 kolem 22:45 hod. žalobkyně jako řidička vozidla reg. zn. – osobní automobil Š. F., byla zastavena na místní komunikaci ulice H. v N. M. na M. před domem č. p. 971 a kontrolována hlídkou Policie ČR. Při této kontrole byla provedena dechová zkouška na zjištění množství alkoholu, následně byla policistou vyzvána k provedení lékařského vyšetření spojeného s odběrem krve nebo moči na zjištění množství alkoholu, vyšetření spojené s odběrem krve však odmítla.

Dikce § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu byla novelou provedenou zákonem č. 226/2006 Sb., změněna, přičemž s účinností od 1. 7. 2006 předmětné ustanovení stanovilo, že povinností řidiče je „*podrobit se na výzvu policisty nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem*“. Tímto zvláštním právním předpisem je zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o ochraně před návykovými látkami“), který v § 16 rozlišoval a i nadále rozlišuje orientační vyšetření, které provádí mj. Policie ČR, a lékařské vyšetření, které provádí k tomu způsobilé zdravotnické zařízení. Jak vyplývá z judikatury NSS, sice rozsudku ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009-68, www.nssoud.cz, „*je tedy třeba uzavřít, že relevantní právní úprava striktně nevázála povinnost řidiče podrobit se lékařskému vyšetření na pozitivní výsledek dechové zkoušky, rozhodující podle této právní úpravy byla výzva policisty nebo strážníka obecní policie k podstoupení lékařského vyšetření. To samozřejmě neznamená, že by taková výzva mohla být projevem libovůle nebo šikany ze strany policejního orgánu. Taková výzva mohla a i nadále může být opodstatněna pouze v případě, kdy na základě orientační dechové zkoušky či na základě jiných indicií vznikne důvodné podezření, že kontrolovaná osoba řídí vozidlo pod vlivem alkoholu. Jakákoliv naměřená hodnota vyšší než nula nasvědčuje výskytu určitého množství alkoholu v organismu. Z tohoto pohledu je tedy třeba každý takový výsledek dechové zkoušky považovat za pozitivní, přičemž i minimální hodnota alkoholu v dechu řidiče naměřená při dechové zkoušce vznáší pochybnost o tom, zdali tento řidič před řízením motorového vozidla nepožil alkoholický nápoj a nebyl při řízení vozidla pod jeho vlivem. Vzhledem k tomu, že dechová zkouška měla podle citované právní úpravy pouze orientační charakter, bylo třeba posléze její pozitivní výsledek potvrdit provedením odborného lékařského vyšetření.*“

V nyní posuzované věci žalobkyně nebyla správním orgánem uznána vinnou přestupkem spočívající v řízení motorového vozidla ve stavu vylučujícím způsobilost, který by si přivodila požitím alkoholického nápoje, nýbrž tím, že se v rozporu s povinností, jež jí

ukládá § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu odmítla na výzvu policisty podrobit vyšetření podle zvláštního právního předpisu, zda nebyla při řízení vozidla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro její zdraví (§ 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu). Skutečnost, že se odmítla podrobit lékařskému vyšetření ve smyslu příslušných ustanovení již zmíněného zákona o ochraně před návykovými látkami, jednoznačně vyplývá z protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem ze dne 5. 4. 2012 i svědecké výpovědi Z. P. Žalobkyně sice formálně projevila vůli podrobit se odbornému lékařskému vyšetření, avšak při samotném vyšetření spolupracovala jen do fáze příjezdu jejího manžela, z jeho popudu pak odběr krve odmítla. Je nepochybné, že neodevzdala odběr krve bez vážného zdravotního důvodu, výslovně se odmítla podrobit vyšetření, ačkoliv takové vyšetření nebylo spojeno s nebezpečím pro její zdraví. Takové jednání žalobkyně je pak třeba posoudit jako úmyslné. Z oznámení přestupku ze dne 1. 5. 2012 vyplývá, že byla po poučení vyzvána, aby se podrobila lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve nebo moči. V této souvislosti soud poukazuje na judikaturu NSS, a to rozsudek ze dne 3. 10. 2013, č. j. 3 Ads 111/2012-25, v němž kasační soud vyslovil, že *„odmítnutí výzvy k podrobení se lékařskému vyšetření lze posuzovat jako úmyslné maření úkonů ke zjištění, zda řidič není pod vlivem alkoholu. Na základě zjištěné skutkové podstaty nemůže být pochyb o správnosti závěrů služebního funkcionáře“*.

Krajský soud vzal za prokázanou jak skutečnost pozitivního výsledku dechové zkoušky provedené u žalobkyně odborným měřením přístrojem Dräger 7510, výrobní číslo ARCK-0189, jímž byla zjištěna hodnota 1,44 promile alkoholu v krvi, tak i to, že se žalobkyně odmítla podrobit lékařskému vyšetření za účelem zjištění hladiny alkoholu v jejím těle. Tyto skutečnosti zcela postačují k závěru o tom, že žalobkyně se dopustila jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) ve spojení s § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu. Další důkazy tedy nebylo třeba provádět.

Žalobní námitka, dle které při výzvě ve smyslu ust. § 5 odst. 1 zákona o silničním provozu měla být na následky nesplnění své povinnosti jasně a komplexně poučena, byla irelevantní, neboť jako držitelka řidičského oprávnění skupiny ... a ..., musí být odborně způsobilá k řízení vozidla, což současně předpokládá znalost právních předpisů na úseku silničního provozu a znalost povinností řidiče včetně povinnosti stanovené v ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu a právních následků porušení této povinnosti. Argumentaci žalobkyně, že je práva neznalá, proto nelze připustit. Nelze přehlédnout, že ze správního spisu, a to Oznámení přestupku ze dne 1. 5. 2012, tiskopisu o poučení o právech a povinnostech obviněného ze dne 5. 4. 2012, i svědecké výpovědi Z. P. vyplývá, že žalobkyně byla poučena o právech a některých povinnostech v souvislosti s podezřením ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích a na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi. Skutečnost, že tiskopis o poučení ze dne 5. 4. 2012 odmítla podepsat, není důvodem prošetřovat. Svědek Z. P. potvrdil, že jmenovaná byla poučena ústní formou, následně jí bylo předloženo poučení v písemné formě. Pokud se týká otázky věrohodnosti, svědecké výpovědi zasahujícího policisty, soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, www.nssoud.cz, v němž je konstatováno následující: *„k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od žalobce neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební*

povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákonem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil“.

Za nedůvodný, nemající vliv na posouzení věci, pokládal soud i argument žalobkyně, že napadené rozhodnutí je nezákonné i proto, že jím byl vypuštěn ve výroku na straně 1 písemného vyhotovení text ve znění: „do doby zákazu činnosti se podle § 118c odst. 3 zákona o silničním provozu započítá doba zadržení řidičského průkazu, a to ode dne 5. 4. 2012 do nabytí právní moci tohoto rozhodnutí“. Správní orgán I. stupně zjistil, že rozhodnutím ze dne 25. 4. 2012, č. j. MUNMNM/15574/2012/4, bylo ve smyslu citovaného právního ustanovení zákona o silničním provozu rozhodnuto o zadržení řidičského průkazu obviněné č. pro skupiny, který byl vydán dne 25. 10. 2011 Městským úřadem N. M. na M. Řidičský průkaz byl zadržen, a to do doby pravomocného rozhodnutí o trestném činu. Z provedeného důkazu – trestního příkazu vydaného Okresním soudem ve Žďáru nad Sázavou dne 23. 5. 2012, č. j. 1 T 40/2012-26 vyplývá, že byla uznána vinnou z přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku. Řidičský průkaz jí byl zadržen právě pro uvedený skutek, nikoliv pro přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Je třeba zdůraznit, že se jedná o dvě samostatná jednání, neboť žalobkyně byla postižena pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky a za další jednání – přestupek, kterého se dopustila téhož dne, tj. 5. 4. 2012 kolem 22:45 hod., neboť přes výzvu policisty se odmítla podrobit vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněna alkoholem. Žalovaný změnou výroku napadeného rozhodnutí tak nezasáhl do uložené výměry sankce zákazu činnosti, ale odstranil zjevné pochybení správního orgánu I. stupně spočívající v započtení doby zadržení řidičského průkazu dle § 118c odst. 3 zákona o silničním provozu.

Otázka výše sankce byla dostatečně odůvodněna v rozhodnutí žalovaného, i odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Bylo přihlédnuto ke kritériím stanovených § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, k výpisu z karty řidiče, kde obviněná nemá za poslední tři roky záznam, nikdy dříve nespáchala přestupek, za který by jí byl uložen zákaz řízení. Byla zohledněna i její spolupráce s policií, dále, že svého jednání litovala. Uložená pokuta byla proto stanovena na spodní hranici stanoveného rozpětí (od 25.000 Kč do 50.000 Kč) ve smyslu ust. § 125c odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Podle ust. § 125c odst. 8 citovaného zákona však nelze od uložení sankce podle odst. 4 až 7 upustit. V případě, že zaplacení pokuty by bylo pro jmenovanou finančně náročné vzhledem k její ekonomické situaci, byla poučena o možnosti úhrady peněžní částky ve splátkách.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl tak k závěru, že tyto nejsou důvodné, žalobu proto podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. března 2014

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová